

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
МАЛКИЯТЪ ОСВОБОДИТЕЛЪ

chitanka.info

На Инка Фурнаджиева

Чавдаръ попита майка си:

— Защо, майко, ходишъ по двора, кършишъ ржце и плачешъ? Какво ти е толкова докривяло?

— Ще ти кажа, сине Чавдаре. Мжчно ми е за твоя баща войвода и за твоитѣосемь братя юнаци, а най ми е мжчно за сестричката, робинката.

— Кжде сж? — попита мъничкиятъ Чавдаръ, — баща ми, братята ми и сестрицата ми?

— Потънаха, чедо, въ царството на Черния змей. Най-напредъ змеятъ отнесе сестрицата ти. Като се появи на небето и разпери криле — падна мракъ надъ цѣлата земя. Само очитѣ на чудовището свѣтѣха въ тъмнината, като запалени пещи. Знаешъ ли колко сж очитѣ на змея? Осемнадесетъ, Чавдаре. Направи смѣтка. Черниятъ змей има деветъ глави. На всѣка глава се падатъ по две страшни очи. Като зароби сестрицата ти, змеятъ я отнесе въ Черния градъ. Тамъ, казватъ, всичко било черно: кжщитѣ, улицитѣ, хората, слънцето и дърветата. Тамъ ябълкитѣ раждали черъ плодъ и зимно време валѣлъ черъ снѣгъ. Въ единъ великански дворець, изграденъ отъ черъ мраморъ, е затворена твоята хубава сестрица. А доле въ тъмнината лежатъ съ вериги оковани баща ти, — войводата и твоитѣ осемь братя-соколи.

— Защо сж затворени въ тъмницата, майко? — попита Чавдаръ.

— Защото, сине малъкъ, тѣ запалиха по една главня и отидоха въ Черния градъ да отърватъ отъ ржцетѣ на чудовището заробената ти сестрица. Намѣсто тя да види бѣлъ свѣтъ — твоитѣ свободни братя влѣзоха въ тъмницата, твоятъ юначенъ баща падна въ пленъ. Заклучи ги змеятъ въ подземиеото. Отъ никжде не стига до тѣхъ свѣтлинка.

Чавдаръ се замисли дълбоко, въздъхна и рече:

— Майко, азъ ще ида да погубя Змея. Ще му отсѣка главитѣ и ще отключача тъмницата.

Майката се усмихна горчиво.

— Съ какво ще отсѣчешъ главитѣ на грозния мжчитель, чедо мое?

— Съ вехтата дѣдова сабя, която виси окачена на стената. Опечи ми една житена питка, защото утре рано заминавамъ.

Чавдаровата майка замѣси брашно и метна въ пещъта една питка, а малкиятъ юнакъ си стегна дървената колца. Колцата му бѣше мъничка, но яка и хубава. Рано сутринъта Чавдаръ праметна презъ рамо торбичката съ питката, натовари на колцата дѣдовата си сабя, впрегна котето и патето и потегли.

— Дий, коте! Дий, пате!

Колцата задрънколя по пѣтя и потъна въ дълбокитѣ жита. Цѣлъ день вървѣ колцата. Вечеръта нашитѣ пѣтници спрѣха предъ едно дървено мостче. Подъ мостчето шуртеше бърза рѣчица.

Чавдаръ извади питката отъ торбичката и рече:

— Сега ще вечеряме.

— Почакайте! — извика патето, — азъ ще наловя риба. Вие накладете огънь, докато претършувамъ рѣкичката.

Чавдаръ събра сухи клонки, а котето хвана една свѣтулка. Чавдаръ натрупа клонкитѣ на купчина, а котето полека мушна свѣтулката въ купчинката. Огънятъ пламна. Мина половинъ часъ. Пристигна патето — цѣлото мокро.

— Къде ти е рибата? — попита Чавдаръ.

— Изядохъ я безъ да ща.

Чавдаръ и котето се спогледаха многозначително. Изядоха по една порѣзаничка отъ питката и легнаха да спятъ. На сутринъта пакъ потеглиха.

— Дий, коте! Дий, пате!

Цѣлъ день дрънколя каручката по безконечния пѣть. Вечеръта спрѣха да нощуватъ подъ едно старо дърво, накрай село. Чавдаръ извади питката отъ торбичката.

— Сега ще вечеряме! — рече той. — Не бързайте! — извика котето. Мирише ми на наденици. Тука наблизо има месарница. Ще ида да купя една наденичка, а вие накладете огънь — да си я изпечеме.

Чавдаръ събра сухи клонки, а патето хвана една свѣтулка. Накладоха огъня. Подиръ малко се зададе котето. Едвамъ върви съ подутъ коремъ.

— Къде ти е наденицата? — попита Чавдаръ.

— Изядохъ я безъ да ща, — отговори котето.

Чавдаръ и патето се спогледаха, многозначително, но нищо не казаха. Изядоха по една порѣзаничка отъ питката и сладко заспаха, защото бѣха много уморени.

Рано въ зори продължиха пжтя си. Вечерята спрѣха предъ една воденица съ единъ камъкъ. Чавдаръ разпрегна колцата си и надникна въ воденицата: нѣма никой. Само едно празно пукнато гърне край огнището. Нищо друго.

— Бате, гладни сме! — обади се патето и котето.

Чавдаръ брѣкна въ торбичката и рече:

— Я, азъ съмъ изялъ питката, безъ да ща.

Патето и котето се спогледаха жаловито и преглътнаха. Въ туй време пристигна стопанинътъ на воденицата.

— Добре дошли, скъпи гости! — извика воденичарътъ зарадванъ. — Носите ли нѣщо за ядене? Отъ три дена не съмъ слагалъ нищо въ устата си. Рѣката пресъхна отъ жегата, воденичката ми спрѣ и сега не мога да си смѣля брашно.

— Нищо нѣмаме, дѣдо. Имахме една питка, но я изядохме.

— Брей, лошо време. Поне да ми бѣше тука лулицата, — щѣхъ да запуша малко тютюнъ и да си залъжа глада.

— Къде ти е лулицата?

— Падна въ кладенеца. Изгървахъ я като вадѣхъ вода да си полѣя тиквата. Щомъ тупна доле — една голѣма риба я глътна.

— Къде е кладенеца? — попита патето. — Азъ ще хвана рибата. Само че сложете на шията ми единъ пръстенъ, защото ще глътна пакъ рибата безъ да искамъ.

Воденичарътъ извади пръстена си отъ голѣмия пръстъ и го наниза на патешката шия. Следъ това всички отидоха при кладенеца. Старецътъ спусна патето. Пъргавото пате претършува завчасъ кладенеца, намѣри рибата и я ухапа. Опита се да я глътне, но не можа, защото му прѣчеше пръстена.

— Хванахъ рибата! — обади се то отъ дълбочината, но не мога да излѣза.

— Тогава се обади котето:

— Азъ ще му помогна.

И като подскочи, то се спусна бързо по веригата на кофата. Слѣзе на дъното и викна на патето:

— Качвай се на гърба ми и се дрѣжъ здраво!

Патето се качи на котешкия гръбъ. Котето изпълзѣ нагоре, пакъ по веригата. Воденичарьтъ грабна голѣмата риба и като я разпра, намѣри вжтре пръстената си лулица. Следъ това очисти рибата, спусна я въ гърнето и свари чудесна рибена чорбица. Опашката на рибата получи котето, главата — патето, а Чавдаръ и воденичарьтъ изядоха бѣлото месо и изсърбаха чорбицата. Когато легнаха да спятъ, старецьтъ попита Чавдара кжде е тръгналъ съ чудната колца и съ вехтата сабя. Чавдаръ разказа всичко на воденичарина и заспа. На сутриньта, когато се събудиха всички, Чавдаръ впрегна котето и патето. Воденичариньтъ влѣзе въ градинката, откъсна едничката тиква, която си бѣше отвждилъ, намѣсти я до сабята на колцата и рече:

— Подарявамъ ти, Чавдаре, тая тиква отъ сърдце. Вози я къмъ Черния градъ. Може да ти потрѣба. На добъръ часъ!

По една тѣсна заешка пжтека Чавдаръ подкара своята натоварена колца къмъ града на чудовището.

— Дий, коте! Дий, пате!

Сто дена вървѣха по тая заешка пжтека малкитѣ пжтешественици, докато стигнатъ Черния градъ. На сто и първия день тѣ спрѣха предъ една висока стена, направена отъ желѣзо.

— Погледни, какво има вжтре! — заповѣда Чавдаръ на котето.

Котето се покатери пѣргаво върху желѣзната стена, дълго се блещи и най-сетне измяука:

— Нищо не се вижда. Страшенъ мракъ. Само чувамъ гласове на хора, които охкатъ и пжшкатъ.

— Това съ гласоветѣ на моя баща и на братята ми! — рече мрачно Чавдаръ. — Слѣзъ долу. Най-напредъ ще опечемъ тиквата да се нахраниме хубаво, а сетне ще нападнемъ Змея.

И като измъкна дѣдовата си сабя отъ ножницата, Чавдаръ посегна да разцѣпи тиквата на две. Но щомъ дигна сабята, стана чудо нечувано. Върху тиквата се очерта една врата. Сетне тая врата се отвори сама и отъ вратата излетѣха мигомъ 1000 самолета. Следъ самолетитѣ съ трѣсъкъ излѣзоха 1000 танка, а следъ танковетѣ се измъкнаха 1000 конници — до жби въоржжени. Само за единъ мигъ самолетитѣ се извиха надъ Черния градъ, а танковетѣ и конницитѣ го окржжиха отъ всички страни. Засвири боенъ рогъ. Отъ всички страни пристигнаха генералите, строиха се предъ Чавдара и извикаха въ единъ гласъ:

— Какво заповѣдвате, господарю?

— Заповѣдвамъ да нападнете града и да хванете чудовището! — провикна се Чавдаръ.

Забръмчаха самолетитѣ, затръщяха танковетѣ, препуснаха конниците. Събориха желѣзната стена и влѣзоха въ Черния градъ. Следъ половинъ часъ генералитѣ докараха Черния змей — вързанъ.

— Отсѣчете му главитѣ съ вашата сабя, господарю! — рекоха генералитѣ.

— Не, нѣма да му вземамъ живота, — отвърна Чавдаръ. — Ще го пощадя.

— Защо ви е, господарю?

— Ще го откарамъ съ колцата си въ нашия градъ и ще го настаня въ зоологическата градина — да го гледатъ децата. Тѣ не сж виждали такъвъ змей. Сега, водете ме въ двореца!

Поведоха го къмъ двореца на Черния Змей. Чавдаръ вървеше гордо, по-несалъ на рамо дѣдовата си сабя. Щомъ стигна черния мраморенъ дворецъ, юначното момче ритна вратата и влѣзе вътре. И що да види — милата му сестричка висеше на тавана, заключена въ златна клетка.

Генералитѣ разбиха клетката и освободиха робинката. Тя се хвърли на Чавдаровата шия и почна да го цѣлува. Следъ като спаси сестрицата си, Чавдаръ слѣзе въ подземието на двореца. Тамъ намѣри баща си и своитѣ осемъ братя — лежатъ и пѣшкатъ въ тъмнината. Смъкна отъ ржцетѣ и краката имъ желѣзнитѣ вериги, извади ги вънъ отъ града на свѣтлина и плесна съ ржце отъ учудване: на всичкитѣ бѣха порасли бради — три метра дълги.

— Свършихме си работата! — провикна се Чавдаръ и почна да пѣха сабята въ ножницата. Докато сабята се намъкваше, презъ отворената врата на тиквата се прибраха всичкитѣ самолети, танкове и конници. Последни влѣзоха генералитѣ. Тогава тиквената врата се затвори и тиквата, безъ да ще, се търкулна надолу по заешката пжтека. Загуби се въ гората.

Чавдаръ натовари на колцата своята прекрасна сестрица и своитѣ брадати братя и своя брадатъ баща, спусна въ торбичката вързания змей, впрегна котето и патето. Потегли весело къмъ къщи.

— Дий, коте! Дий, пате!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.